

„Danferen“
 et halvmaanedlig Tidsskrift af Døds-
 ningsskild for det danske Folk
 i Amerika,
 udgivet af
DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,
 Blair, Mo.
 „Danferen“ udgives hver Tirsdag og Onsdag.
 Pris nr. 10.
 i de Forenede Stater \$1.50, Udsalget 20 Cts.
 Plakater betales i Forud.
 Messings, Metafina, Abstraktioner og
 andet anaanende Plakater afbrødes:
DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,
 Blair, Mo.
 Redaktør: A. M. Andersen.
 Alle Brevne til „Danferen“'s Redaktør:
 155 Broadway, New York, N. Y.
 af enhver Art, behøves afbrødes:
 A. M. Andersen, Blair, Mo.
 Entered at Blair Postoffice as second-
 class matter.
 Advertising Rates made known upon
 application.
 I Tilfælde af Uretfærdigheder ved
 Mobbet eller andet som kan føre til
 Mobbet, behøves afbrødes:
 A. M. Andersen, Blair, Mo.
 Naar Læserne henvender sig til Redaktør, der
 avventer i Plakater, enten for at føle hos dem
 eller for at faa Oplysning om det avventende,
 behøves de altid omtale, at de faa Avventende
 menter i dette Blad. Det vil være til gen-
 fældig Nytte.

Det japaniske Spørgsmaal.
 Mærkværdigt — hvor dette
 Spørgsmaal gaar igen. Man beja-
 rer det med de tryggeste Fredsfor-
 sikringer og begraver det, men knapt
 er man færdig med det, før det at-
 ter staar paa Dagsordenen.
 Hvilke Udtalelser om det spøm-
 me Jorhold, om det varmeste Ven-
 skab mellem vort Land og Japan læ-
 ste man ikke, da vor Krigsflaade
 fornyligt besøgte Japan.
 Men hvis man skal tro en Del
 af Pressen, saa er Jorholdet atter
 saa truende som nogen Sinde. Svad-
 mon der i Virkeligheden ligger til
 Grund for, at dette Spørgsmaal
 bliver ved at spøge i vor Udenrigs-
 politik?
 Det kan nok trygt siges, at dersom
 Japan ikke var en folkerig Nation,
 der nylig har vist, at den sidder in-
 de med underlige Kræfter, saa vilde
 det intet japanisk Spørgsmaal være.
 Men lige saa sandt kan det vistnok
 siges, at dersom de smaa gule Ja-
 panere, der kommer til United
 States, vilde forholde sig, som de
 indvandrede Europæere gør, saa var
 der heller intet japanisk Spørgsmaal.
 United States har vist sig under-
 lig liberal i Jorhold til Indvandrere.
 Saa snart disse selv vil, kan
 de i alt væsentligt blive ligefrem
 med Landets egne Børn.
 Hvorfor har vi ikke lige saa vel et
 tykt, fransk eller engelsk som et ja-
 pansk Spørgsmaal? Simplethen for-
 di Indvandrerne fra de europæiske
 Lande forholder sig anderledes her i
 Landet, end Japanerne gør.
 Europæiske Indvandrere kommer
 her i den Hensigt, at de vil blive
 amerikanske Borgere. De vil nok be-
 dre deres egne Aar, men paa sam-
 me Tid vil de skænke Amerika Ar-
 bejdskraft og forøvrigt hvad de er
 og har, de vil jaa Laft og Braff
 med Landets Børn.
 Anderledes med Japanere og Ki-
 nejere. De søger Fortjeneste her for
 saa at rejse hjem med, hvad de for-
 tjener.
 For Resten er det vanffeligt for
 os, som ikke har daglig Omgang med
 Japanere, at sætte os rigtig ind i,
 med hvilken Ret Amerikanerne der-
 ude paa Pacifikkysten mobstetter sig
 Japanerne. Der maa være Grund
 for, naar der foreslaas, at Japaner-
 ne skal afsondres baade i Skolerne og
 ellers i Samfundslivet.
 Imidlertid — hvad Udfaldet af
 det antijapaniske Lovforslag berude i
 California end bliver, saa behøves
 vi slet ikke at tvivle om Japans
 Fredsvenlighed overfor U. S. —
 foreløbig i det mindste.
 Japans Udenrigsminister Komu-
 ra har den 2. ds. i Parlamentet
 udtalt de stærkeste Forsikringer om
 Japans Fredsvenlighed i Jorhold
 til vort Land og dets sakte Tro paa
 Uncle Sams Retfærdighed.
 Lad os tro dem paa deres Ord
 uden dog at være godtroende over
 for dem.

Men naar de netop beraaber sig
 paa vor Retfærdighedsfølelse, saa
 maa de ogsaa finde sig i, at der
 findes dem retfærdige Jordringer.
 Det er ikke for meget at forlange af
 dem, at dersom de vil have lige Ret
 med Europæere her i Landet, saa maa
 de underkaste sig lige Aar med dis-
 se. Vil de holde Ejendom, tilhøre
 Korporationer, drive Jorretning o.
 j. v. under vort Lands Bestyrelse,
 lad dem saa blive Borgere og afleg-
 ge Trofasthed mod vor Regering.
 Det er overhovedet tvivlsomt, om
 fremmede burde have Ret til at holde
 Ejendom og drive Jorretning uden
 særskilt Bevilling. Men her kommer
 atter det i Betragtning, at for euro-
 pæiske Indvandreres Vedkommende
 er det Reglen, at de bliver Borgere,
 og Vemttelsen af Fremmedret er
 Uudtagelse. For Japanernes Ved-
 kommende vilde det blive omvendt.
 Der ligger, saa vidt vi fortaar,
 Grunden til, at vi maa stille os an-
 derledes i Jorhold til Kinejere og
 Japanere end til Europæere.

Grindret.
 (Af X.)
 Den, der var kendt i Fredericia
 i Begyndelsen af Tjirerne, vil min-
 des, at ved den Tid skiftede Regi-
 mentsmusikken Dirigent. Den gamle,
 der kaldt for Aldersgrænsen, havde
 faaen et Par dejlige, milde Pjine,
 i hvilken man ligesom kunde læse, at
 her var et Menneffe, der havde Fred
 med hele Verden. Takstikken saa jeg
 aldrig i hans Haand. Derimod havde
 han gerne en lille Cornet, som han
 imellem Stunder spillede med paa.
 Men hvis der i det hele var noget
 ved Musikken, var det sjensynlig if-
 fe hans Skjld. Over hans hele Væsen
 saa der ligesom det Spørgsmaal:
 Hvorfor skulde vi vel stonde os saa
 forfrækkeligt, lille Børn?

Men saa kom Aflojerer. Og det
 kan ellers nok være, at nu blev der
 dirigeret, saa det kunde forslaa.
 Larsen hed han. En slank, skarp-
 skaaren Jigur, lytt Gaar og Tjipfag,
 Soldat og Musikker helt ud til Reg-
 lenes Jderpidsje. Et Par store, skar-
 pe blaa Pjine, der kunde slaa Gnist
 som et Jyrstaal. Naar han optraad-
 te med sine Spillemand, havde han
 alle sine Nerver hos sig, hver eneste
 een under høj Spænding. Energi og
 Appel lytt fra denne elektrise-
 rende Skiffelse. Prilustionererne
 dreves nu med Jynd og Klen.
 Larsens Takstjof strev de vidunder-
 lige Figurer i Luften. Jeg kunde
 blive hel svimmel ved at følge den
 med Pjine. Det stod ofte for mig,
 at det i Grunden var den, der udfor-
 det hele.
 Og naar det saa traaf, at en Epil-
 lemand skulde udføre et særligt Par-
 ti, jendte Mesteren ham et saa ro-
 jende Blik, at jeg uvilkaarlig saa
 efter, om da ikke Staffen blev skær-
 red i Ansigtet. Havde det været mig,
 jeg var sunket i Stenbroen. Men de
 spillende pasjede ganske flegmatisk
 deres Noder og lod Mesteren kumle
 sig — og dog havde han dem under
 sin Tommelfinger.

— Jeg skriver om Fredericia,
 lad mig da med det samme sige, at
 naar der i dette Blad i et Mejslebrev
 stod, at Landsoldaten holder en Pal-
 megren i sin oprakte højre Haand,
 da stemmer dette ikke Det er en
 Bøgegren. — Danmark har Bø-
 ge, men ingen Palmer. „Vi ta'r
 hvad Huset formaar.“ sagde Vonde-
 tonen, saa kom hun skantsler i Søl-
 suppen i Stedet for Svedstjer og Ro-
 finer.

Gamle Elias.
 I min Tid boede en Husmand
 ved Navn Elias. Han var vide be-
 kendt for sine styrkende Kræfter. Af
 Sind var han agjort det fredeligste
 Menneffe i hele Vjen. Men enhver
 ferurettet paafaldte gerne hans
 Sjælp, og han havde sin egen ge-
 spjindte Maade at bilægge en Strid
 paa. Vi havde langt til By og Poli-
 ti, men Elias var saa god som en
 hel Batalion Vetsjente, ja bedre. Thi
 han var altid ved Haanden, og han
 stamslog aldrig nogen, end ikke dem,
 der ærligt havde fortient det. Allid
 prøvede han at faa de uerlige for-
 sonet ad fredelig Vej. Uffedes det
 da ikke, var der altid noget andet
 der hjalp. Elias mente stadia, at
 naar man tog den svageres Parti,

vilde man i de fleste Tilfælde træf-
 fe det rette.
 Gamle Elias' første Glæde var
 at jidde i munter Samtale og skænke
 med sine Bemær. Naar han da lytte-
 de til, havde han den Bane at sætte
 Munden i V-Stilling, det vil sige:
 Jøre Underlæben op mod Overlæ-
 berne, som naar man siger B. Den
 naturlige Følge blev, at hans Sam-
 tykke blev til „Ja“ og hans Neg-
 telse til „Nej“. — Og det kan vel
 ikke forundres, at vi Slubberter til
 Drengene kaldte ham „Ja“ — naar
 han ikke hørte det.

Han endte sine Dage paa Jattig-
 gaarden, Staffel! Stenen døde; en
 Søn fød ham flere Hundrede kro-
 ner fra og misjede fort efter Livet
 ved Jøbstjorff. En anden Søn var
 af Jaderen hjulpet til Amerika. Han
 fik Rejspengene paa den Vetingelse,
 at han skulde betale dem tilbage i
 Løbet af et Aar eller to. Og tant,
 han lod aldrig høre fra sig, Utske-
 jem han var. Og dog var det gaaet
 ham godt; for han jendte Jribillet
 hjem til Skerjien, og hun strev til
 sin Søster om deres Omstændigheder.
 Skulde disse Jiniir komme en eller
 anden for Jine, som behandler sine
 gamle Jorældre paa lignende Maade,
 burde en faadan flamme sig no-
 get og række de gamle en hjælpende
 Haand. Endover Venlighedsbevisning
 paafjomes af faadanne gamle, træn-
 gende Menneffer, men dobbelt da,
 naar den kommer fra deres egne
 Børn, som derved viser, at de ikke
 er Kufmandsunger. Du huffer jo
 nok, hvordan disse Unger plejede at
 vise deres Taknemmelighed.

Jeg havde Jjeneste nogle Mil fra
 Jødebyen. Saa hørte jeg engang,
 jeg var hjemme i Vejag, at gamle
 Elias var i Jærd med, som de ud-
 trofede det, at jynge paa det jidste
 Vers. — Jeg gif da ud til Jattig-
 gaarden for at se til min gamle
 Ven.

Na, hvor havde han skæmmet sig,
 gamle Skind. Han kendte mig straks
 og rakte sin runfne, rystende Haand
 ud over Sengenanten mod mig. Nu
 var Kæmpkræfterne som bortblæste.
 „Det er nok stidt med dig nu,
 Elias.“
 Han prøvede til med at jige noget,
 men kunde kun fremføre en lallende
 Mumlæn. Vejireren, der vist var en
 meget slink Mand, fortalte mig, at
 den gamle havde mistet Mæket for
 to Uger siden, og at noget af det
 jidste fortaalelige, han havde jagt,
 var, at det jnerkede ham saa meget,
 at der aldrig kom nogen for at se
 til ham. — Da Vejireren havde jagt
 dette, saa jeg ned paa gamle Elias,
 og da perlede der store, klare Taa-
 rer ned over de indfaldne, furede
 skinder. D, hvor gjorde det mig ondt
 for den gamle, ensomme Sjæl.

Han led vist ingen Nød, hvad
 Resten angik. Af, men han saaned
 Kærlighed, Barmhjertighed, Medfølelse.
 Thi Vejirerens Væsen var noget
 forretningsmæssigt, afmaakt og
 stramt. Det kunde vel ikke være an-
 derledes. Det er jo faadan sin Sag
 med det officielle.
 Da vi var ene, jøgte jeg at pege
 for ham paa det Guds Rige, der
 findes hinsides, saa godt jeg kunde
 — thi en 16-aars Dreng kan jo ikke
 ventes at være synderlig stiftet til
 faadan Gerning. Og gamle Elias
 lallede ivrigt noget frem, men da
 jeg slet intet kunde forstaa deraf,
 bragt han i Graad, tvækkede min
 Haand og saa paa mig, som vilde
 hans Sjæl trænge sig ud gennem
 Pjine. — Jeg spurgte, om Præ-
 stien havde været der. Han rystede
 fergmøbig paa Sovebet.

Præsten! nej, da jeg tænkte mig
 om, kunde jeg godt forstaa, at han
 ikke kom af sig selv. Det højsje,
 hans Søgebesjg strakte sig til, var
 nok kun, naar Folk kom kørende ef-
 ter ham for at faa en Jng „berettet“,
 da at tage med. Men naar det der-
 imod gjaldt om at spille Violin til
 Venllypsdans, da var Præsten i sit
 Es. Og jeg ved om et Brullup, hvor
 han greb Instrumnet fra Spille-
 manden og strøg en knoldende Vi-
 enerknub op. Folk sølte sig vel noget
 benaet ved at begynde. Da omvun-
 trede han dem med Tilraabet: „Dansk
 nu for S!“

Da ved den aarlige „Kestefinnina“
 ved Kroen, der var Præsten iker ved
 Sumor, fornemmelia da efter at di-
 verske Genstande var stiftet under
 Vesten. Naar set ham staa paa

Landevejen uden for Kroen med
 Piff i Haanden, saa Knald efter
 en travende Jest, monstre dens Jod-
 stifte med Skendermine og sige: „Den
 Jest løber J — g — godt!“
 Dette kan ganske vist lyde utroligt.
 Dog er det Jperken Lagn eller Latin,
 men nøjsagtig, historisk Sandhed.
 Af den Præst er jeg døbt. Han
 har længe været død. Forhaabentlig
 kan der ikke findes en faadan Or-
 dets Jener i Danmark nu. Men for
 30 Aar siden lod det sig gøre.
 — — — — —
 Nej, det undrede mig slet
 ikke, at Menighedens Hørde ikke han-
 de besøgt hin gamle, forladte Sjæl
 i sin Ensomhed. — D, det maa al-
 ligvel være tungt at gaa Tøden
 langtfomt i Nøde, saaledes stiftet.

Med visse Mellemrum saa Vej-
 ireren ind til ham, om han var
 ordenlig — ellers var gamle Elias
 ene, ene. Glemst af alle, selv sine
 egne.
 Tilmed var hans Jorfaalelse af
 de evige Ting vist meget uklar.
 Hvordan kunde det vel ogsaa være
 anderledes. Den Mand, der skulde
 gaa foran og vise de øvrige Vejen,
 ja, je han var vel egentlig den aller-
 bagerie.

Af, dobbelt tungt at være saale-
 des ene, naar man ikke bevidst og
 nærværende kan lægge sig i Jres-
 rens Javn som Barmet i Moders
 Skød.

Fra Pastor Jørgensens Begravelse.

„Sorrige og Glæde de vandte til
 Sobe.“
 Søndag Eftermiddag blev vor
 Ven og forhenværende Præst, Past.
 Jørgen Jørgensen, lagt til Svile
 til Opjandelsens Morgen. Det
 var svært at jige Jævel til Mand
 og Jader, ja, det var ogsaa haardt
 for os, som havde delt saa meget
 godt sammen med ham.
 Det var jørgeligt, da der er saa
 mange af vore danske Præster i
 Nebr. at ikke en eneste af dem var
 til Stede ved hans Begravelse. Men
 saa siger vi Tak for de engelse. Og
 saa vil vi jige Rand. C. M. Hansen
 Tak for hans Tale. Han foreholdt
 Menigheden, hvad dens gamle Præst
 havde været for den, og hvad han
 havde maatte gennemgaa.
 Gen Ting glædede mig i Sør-
 gen, og det var, at der var et meget
 stort Jigsfølge. Der var mødt Dan-
 ske fra 3 Countier, dels til Bogns
 og dels med Jernbane. Desuden
 var der Vennerne fra Mason. Mod-
 tag min hjerteligste Tak, fordi J
 kom herved, og for den Tid, jeg var
 iblandt eder den 23. Sept. Da var
 det Glædesfest, nu Sørgefest.
 „Alting tjener dem til Gode, som
 i Sandhed elffe Gud.“

De nævnte Venner medbragte en
 Mængde Blomster, baade naturlige
 og kunstige. Og saa disse vidnede om,
 at vor afsdøde Ven var agtet og æret
 af det danske Folk. „Creighton
 News“ gav Past. Jørgensen en me-
 get smukt Dntale.
 P. Nygaard.

Kære Per Mortensen!

Det glæder mig, at De er begyndt
 at skrive til mig angaaende Arbej-
 desforholdene, og jeg skal saa
 godt, det staar i min Magt, udtale
 nogle af de Tanker, som rører sig
 i mig angaaende Arbejderne og de-
 res Vilkaar.
 Det er slet ikke saa mærkværdigt,
 at dette Spørgsmaal har staaet paa
 Dagsordenen i saa mange Aar, da
 det jo har været — slet ikke saa lid-
 t af et Brøds Spørgsmaal. Jeg
 ser, at De siger, at dette Spørgs-
 maal har været drøftet i „Arbun-
 dreder“, men det er vist en lille
 U nøjsagtighed, da Arbejderne og Ar-
 bejdsforholdene ikke blev noget
 „Spørgsmaal“ før end ved Jndførel-
 sen af de nye Maskiner, som Opfin-
 delsernes Tid frembragte.

Deres Tvivl angaaende Arbejder-
 organisationernes Nytte, som Deres
 ufuldendte Sætning „Og alligevel
 —“ rummer, kunde De have i-
 pæret dem, da det jo er en almindelig
 Kendsgerning, at disse Joreninger
 netop skabte en mere taalelig Til-
 stand for Arbejderne. Sver ofte
 i det ikke, at de ældre ikkændt os fi-
 cer: „Nej, saa skulde J se, hvor jeg
 maatte arbejde og slide, da jeg var

ung — og oven i Købet for en me-
 get lille Løn. Jeg maatte arbejde
 baade Jøn og hellig?“
 Det er en Kløje, som man hører
 næsten hyer anden Dag — og skal
 man have det paa den Maade, saa
 bliver der ingen Tid — bogstavelig
 talt — til at komme i Gudsfor-
 hold, hvorom de jærlig skriver.
 Arbejdsforholdene nu til Dags har
 mere og mere forandret sig saaledes,
 at medens det for et halvt Aarhund-
 drede siden var et Brøds Spørgsmaal,
 er det nu næsten stiftet om til et po-
 litisk Spørgsmaal, og deri ligger
 Grunden for mange af de mere eller
 mindre heldige Joreteelser, som vi
 bl. a. har set dem.

Jeg tilstaa, at jeg maa tvivle
 paa, at det vilde have gaaet Ar-
 bejdernes materielle Stilling, dersom
 man i Arbejderbevægelsens Vaagnen
 havde jagt til dem: Sørge for at komme
 i Gudsforhold, saa skal J se,
 saa vil Arbejdsgiveren nok give eder
 en større Løn og en mindre Arbejds-
 tid. Nej, det vilde vist ikke være
 Maaden at gaa frem paa. Jelsen
 ligger i, at hele den forældede Ar-
 bejds metode var uden Jnug af Kri-
 stendom, fordi Arbejdsherren havde
 tilbundt Munden paa „den tør-
 stende Dffe“, og da saa Tilbage-
 get kom med hele sin indflekteme
 Kraft af Jorurettelse, ja saa sit vi
 er Arbejderbefolkning, som kun i
 Kristendommen saa en Hoben sagre
 Ord.

Dette er vor Tids Ulykke, og det
 er vor Tids Kristendoms Opgave at
 vise — ikke alene med Ord, men og-
 saa med Virken — at Arbejdersagen
 og Kristendommen godt kan forliges,
 og at den ene uden den anden er
 en Ulykke for det Land, hvor det
 finder Sted og en evig Ulykke for
 dem, som vil mene, at man kan have
 nok alene i Arbejds Verden.

Det er det kløvende, stærke Ord:
 „Nok og nok i sig selv, der,
 som Motto for saa mange Arbejdere,
 slaar dem med Blindhed, naar Tan-
 ken skal jøres hen paa at leve et
 Menneffeliv af Guds Naade og til
 hans Jre.
 „Arbejdsgiverne eller Kapitali-
 sterne bliver langt lettere enige end
 Arbejderne.“ Det skal De høre Ret i,
 thi der kommer Pengespørgsmaalet
 paa Bane. Naar en Kapitalist har
 anbragt sine Penge paa en eller an-
 den Maade, og de saa giver det Over-
 stid, som han med Rimelighed kan
 forlange, saa skal han nok lade dem
 blive staaende i Joretagedet. Men
 kommer der nu en anden Kapitalist,
 som har større Kapital, og som øn-
 ster at blive ene om Profitten, ja
 saa forlanger han bare — til at be-
 gynde med — saa lille en Procent
 af sine Penge, saa den første af Ka-
 pitalisterne enten maa jøge at blive
 Kampagner eller fortrække, hvorefter
 Nr. 2 kan begynde og forlange
 en skæffelig Rente. Derfor kan de
 lettere blive enige. Penge er Magt,
 og jo flere Penge des mere Magt,
 det kan da for Resten de store
 „Trusts“, som vi har i dette Land,
 bedst give Eksempler paa.

Naar De jærlig har fremdraget
 Gudsforholdet, saa er det
 sandt, at det er det eneste Grundlag
 som er værdt at bygge paa — men
 det er jo netop det Grundlag, som
 Arbejdsgiverens store Jlerstal mang-
 ler, jaavel som det kan siges med Ret-
 te om Arbejderne. Sørken De eller
 jeg kan give disse det Grundlag, da
 det kun er Gud, som kan virke en
 Sindsforandring.

Derfor mener jeg, at det kan ikke
 hjælpe at begynde et Arbejde paa et
 Grundlag, som ikke er til Stede.
 Nej, vil man gøre noget godt, saa
 maa man begynde et Reformarbejde,
 akturat som man jinder Jorholdene
 at være.

Arbejderbevægelsen har ligesom
 enhver god Sag sine Børnesjoddom-
 me, og det er mit Haab, at disse maa
 blive færre og færre, saaledes at
 Organisationerne kan arbejde maa-
 ledst fremad.

Joreningernes store Betydning
 ligger ikke i, at de „ved Enighed“ kun-
 de gøre Strikke og derved tvivle de-
 res Jorbringere igennem; men
 Enigheden skulde være det moraliske
 Angjald, hvilken de kun i Nødsstillede
 bruger, naar Uretfærdigheden er
 bleven for stor.

(Fortættets paa Side 8.)

Fra Nu kammeret.
 „Hører eder Guds fulde Røstning.“
 (Ej. 6, 11).

Jakob.
 Svær Marius Hansen.

„Herren kendtes ved Jakob.“
 Jezu Straks Bisd. 44, 30.
 Patriarken Jakob var slet ikke
 noget Englebarn. Han holdt sin
 Broder i Galen ved deres Jødsel,
 og han havde senere i Livet en uban-
 dig Gang til at gaa paa Nævestor.
 Ja, Jakob havde mange Brøst og
 Braff; han var slet ikke kommen til
 Verden med en Selgenatur. Skøds
 Kræfter var baade stærke og haarde
 hos Jakob; men de var ikke eneher-
 stende. Skødet begærede mod Manden,
 og Manden mod Skødet hos ham, og
 der udkæmpedes mangen haard
 Kamp i denne udprægede, villigjær-
 te Personlighed; og de gode Kræfter
 jøredede ikke hver Gang. Dog gif det
 sikkert med Jakobs Selv, som med
 en af de senere stærke Jsræelitter,
 der kunde sige: „Jeg døde“ (Rom.
 7, 10). Det gamle Menneffe hos
 Paulus blev mere og mere afstkræf-
 tet og døde lidt efter lidt, Tomme
 for Tomme, og det samme var Til-
 fældet med Jakob. Og under de
 voldsomme Jyndinger i Jakobs Liv
 kunde han sige som Jsof: „Hvem har
 jeg i Simlene? og lige med dig
 har jeg ikke Lytt til noget paa Jor-
 den. Jorjmegeter mit Nød og mit
 Hjerte, saa er Gud mit Hjertes
 Klippe og min Del evindeligt“ (Sal.
 73, 25—26).

Trods sin Synd og Svaghed, saa
 hang Jakobs Hjerte trofast ved Her-
 ren, der i Naade forbarmede sig
 over sin kæmpende Jener og lod
 sin Kraft fuldkommes i hans Stræ-
 belighed. Jakob blev ogsaa Jsræel,
 hvilket Navn betyder: „En, der kæm-
 per med Gud.“ Og alt, hvad Jak-
 ob blev for sin Samtid og Efter-
 tid, det blev han i Kraft af sin Stil-
 ling som Jsræel, det henede han,
 det tilegnede han sig i sin Kamp
 med Barmhjertighedens Gud. Og
 netop derfor kan det hedde: „Herren
 kendtes ved Jakob“: Gud slog ikke
 Haanden af sin kæmpende Jener,
 men kaldte sig „Jakobs Gud“ og vel-
 signede ham storligt.

Det hedder i Salmen: „Hvor sa-
 lig er den lille Jlot, som Jesus ken-
 des ved“. Det er „Jsræels Børn“ i
 den nye Pagt. Denne Jlot Menne-
 fter bejnar ikke af en hel Del skyld-
 frie og englerne Skabninger, nej,
 men af Syndere, ofte store og grove
 Syndere, mange af dem var før
 deres Omvendelse udvandrede til „et
 Land langt borte“ fra Gud, men de
 er kommen tilbage til Abrahams,
 Jsaaks og Jakobs Gud, til den him-
 melfte Jaders Samfund, hvor de
 er bleven lykkelige og salige i Troen
 paa Kristus.

Men i denne deres lykkelige Stil-
 ling er de ikke fri for Kamp. O
 nej! Skøds Kræfter kan røre sig
 i dem med Vælde, Satan kan friste
 og Verden true og lokke; men som
 Jakob „græd og bad om Naade“
 (Jof. 12, 5), saa gør og de, og som
 han „i sin Manddomskraft kæmpede
 med Gud“, saa gør og de. Jorme-
 bedst deres egen Svaghed fejrer de
 maasse ikke i alle deres Kampe, men
 Herren er deres Lys og deres Salig-
 hed, og til ham er deres Haab og
 Fortrosthing alene sat, og han ken-
 des i Naade ved dem. „Herren ken-
 der sine og kendes af sine“. Og paa
 sin store Dag, skal mange, der maa-
 ske har levet ærbart og retfæfient
 men uden Samfund med Gud, saa
 de rædfomme Ord at høre af Her-
 ren: „Jeg kender eder ikke!“ medens
 „den lille Jlot“ skal indgaa til Livet,
 fordi Herren kender sig ved den.

Læser! mon Herren kan kendes
 ved dig?

Giv, at dig vi følger efter,
 Naar de smaa, de svage Kræfter,
 Vøjt vor Vilje, smelt vor Trods!
 Lad dit Navn i Sjerket brændes,
 Saa ved dig vi her maa kendes,
 At du hist maa kende os.